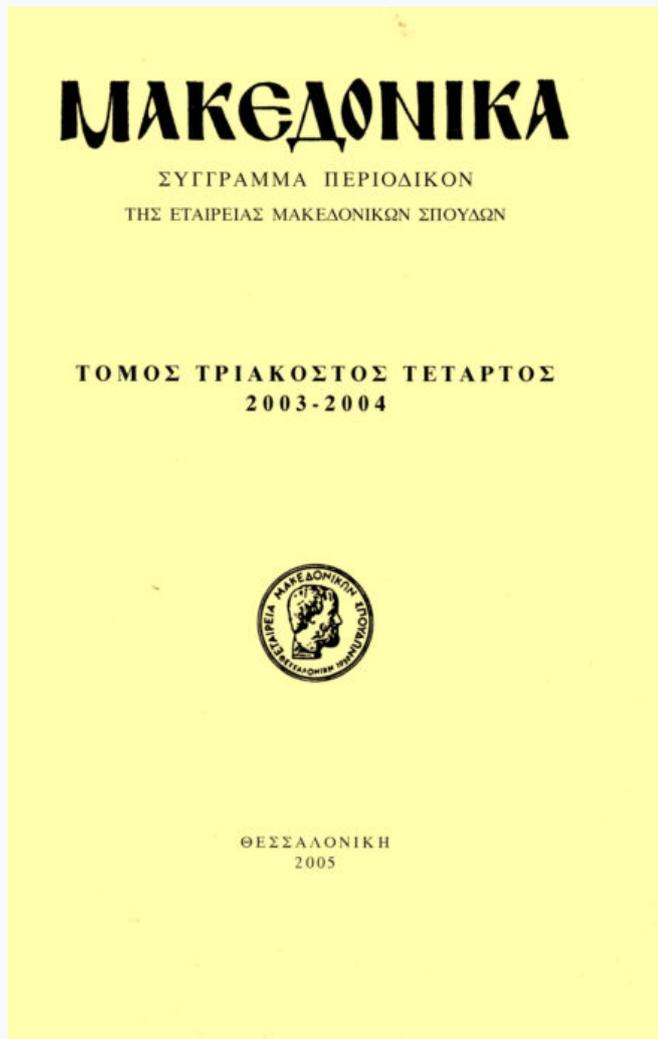

Μακεδονικά

Τόμ. 34, Αρ. 1 (2004)

Τιμόθεος Ι. Τιμοθεάδης: 1931-2003

Γεώργιος Κ. Δάϊκος

doi: [10.12681/makedonika.893](https://doi.org/10.12681/makedonika.893)

Copyright © 2014, Γεώργιος Κ. Δάϊκος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Δάϊκος Γ. Κ. (2004). Τιμόθεος Ι. Τιμοθεάδης: 1931-2003. *Μακεδονικά*, 34(1), 447-448.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.893>

ΤΙΜΟΘΕΟΣ Ι. ΤΙΜΟΘΕΑΔΗΣ
1931-2003

Μέ τον θάνατο του Τίμου Τιμοθεάδη ἔχασε ἡ Μακεδονία ἕναν σπουδαῖο ἱστορικό, ἕναν θερμό πατριώτη, ἕναν φλογερό ἀγωνιστή, ἕναν ἀρραφηνῆ Ἑλληνα, ἕναν πετυχημένο γιαντῶ ἐπιστήμονα, ἕναν ὀρθόδοξο πιστό χριστιανό, ἕναν λαμπρὸ οἰκογενεῖαρχο. Ἡ ἔκδημία του ἀφήνει ἕνα δυσαναπλήρωτο κενό.

Ὁ Τίμος Τιμοθεάδης ἐγεννήθη τὸ 1931 στὰ Γιαννιτσά. Πρωτότοκος υἱὸς –μεταξὺ ἑπτὰ ἀδελφῶν– τοῦ Ἰωακείμ ἀπὸ τὸν Τροχὸ τῆς Καππαδοκίας καὶ τῆς Ἐλένης ἀπὸ τὸ Kars τοῦ Καυκάσου.

Ἀπεφοίτησε ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο Γιαννιτσῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ τὴν Ἱατρικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ὡς φοιτητῆς στὴ Θεσσαλονικὴ ὑπῆρξε γραμματεὺς τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς Ἐνώσεως (Χ.Φ.Ε.).

Ἐξειδικεύθη ἐν συνεχείᾳ ὑπὸ τὸν ἀείμνηστο Καθηγητὴ Νικόλαο Λούρο, στὴ Γυναικολογία-Μαιευτικὴ στὸ Μαιευτήριο Ἀλεξάνδρα, ὅπου τότε ὑπηρετοῦσα στὴ Θεραπευτικὴ Κλινικὴ καὶ εἶχα τὴ χαρὰ νὰ τὸν γνωρίσω, νὰ τὸν ἐκτιμῶ καὶ νὰ συνδεθῶ μαζί του μὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ φιλία. Ἐκεῖ ἐξεπλόνησε διδακτορικὴ διατριβὴ βάσει τῆς ὁποίας ἀνηγορεύθη ἀριστοτοχὸς διδάκτωρ.

Ἀπὸ τὸ 1967 ἤσκησεν ἐπιτυχῶς καὶ ὑπευθύνως τὴν εἰδικότητα τῆς Μαιευτικῆς-Γυναικολογίας στὴν ἰδιωτικὴ του Κλινικὴ στὴ γενετέιρά του τὰ Γιαννιτσά, ὅπου ἀνέβασε τὸ ἐπίπεδο παροχῆς ἱατρικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ἦτο πολὺ ἀγαπητός. Ἔχει ἀνακοινώσει σὲ πανελλήνια καὶ διεθνῆ ἱατρικὰ Συνέδρια καὶ δημοσιεύσει σὲ ἱατρικὰ περιοδικὰ 120 ἱατρικὲς μελέτες. Διετέλεσε μέλος τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῆς Ἐνώσεως Μαιευτῶν-Γυναικολόγων Μακεδονίας-Θράκης καὶ τῆς Ἐνώσεως Μαιευτῶν-Γυναικολόγων Ἑλλάδος.

Ἡ Ἑλληνικὴ Μαιευτικὴ καὶ Γυναικολογικὴ Ἐταιρεία τοῦ ἔχει ἀπονείμει τιμητικὸ δίπλωμα γιὰ βραβευθεῖσα ἐπιστημονικὴ ἐργασία του.

Ὁ ἀγαπητός Τίμος ὁμως δέν περιορίζετο μόνον στὰ ἱατρικὰ του ἐνδιαφέροντα καὶ καθήκοντα, ἀλλὰ διακατέχετο ἀπὸ γενικώτερες ἀνησυχίες, πού τὸν ὠδήγησαν α) στὸ νὰ ἐξελιχθεῖ σὲ ἱστορικό κύρους καὶ β) νὰ σπουδάσει συμπληρωματικῶς στὸ Ἀριστοτελεῖο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης καὶ Θεολογία, πτυχίον τῆς ὁποίας ἔλαβε τὸ 1992.

Συνέπεια αὐτοῦ ἦσαν σπουδαῖες μελέτες ὅπως τὸ πρωτότυπο καὶ πολὺ ἐνδιαφέρον βιβλίον του *Ἡ Οὐνία τῶν Γιαννιτσῶν καὶ ἡ πολιτικὴ τοῦ Βατικανοῦ χθές καὶ σήμερα*, ὅπου μᾶς διαφωτίζει γιὰ μία σοβαρὴ πλευρὰ τῶν προσπαθειῶν διαβρώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας (σχέσεις μὲ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο) στὴν πολυκύμαντὴ ἱστορία τῆς Μακεδονίας καὶ γενικώτερα τῆς Ἑλλάδος.

Τὰ ἱστορικά του ἐνδιαφέροντα περιελάμβαναν τὸν Μακεδονικὸ Ἀγῶνα, πού ἦταν ἰδιαίτερος δῆς ἐστὴν περιοχὴ τοῦ Βάλτου τῶν Γιαννιτσῶν, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ μελέτη του *Ἡ Παιδεία στὸν Καζὰ Γιαννιτσῶν 1870-1912* καὶ ἡ ἔκδοσις μὲ ἐπιμέλεια του τῶν *Ἀπομνημονευμάτων τοῦ Μακεδονομάχου Γρηγορίου Δημοποῦλου*, βιβλίου ἰδιαίτερος συναρπαστικοῦ καὶ τραγικοῦ.

Ήταν μέλος της Ἑλληνικῆς Ἱστορικῆς Ἐταιρείας, τῆς Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν καί τοῦ Συλλόγου Μικρασιατῶν Νομοῦ Πέλλας, τοῦ ὁποῖου ἦταν Πρόεδρος μέχρι τόν θάνατό του.

Ήταν ἐρευνητής τῶν Ἱστορικῶν Ἀρχαίων τῆς χώρας καί ἔχει ἀνακοινώσει σέ συνέδρια καί ἔχει δημοσιεύσει περὶ τὰ 150 ἱστορικά ἄρθρα καί μελέτες κυρίως γιά τήν ἰδιαιτέρα του πατρίδα, τά Γιαννιστά, γιά τήν Παιδεία κατά τόν 19ο-20ό αἰώνα, γιά τόν Μακεδονικό Ἀγώνα, τό Σκοπιανό, ἀλλά καί γιά τήν ἱστορία καί τόν πολιτισμό τῶν ἀλλήστων ἑλληνικῶν πατρίδων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Σπουδαία ἦσαν δύο Συνέδρια πού ὀργάνωσε στά Γιαννιστά ὑπό τήν αἰγίδα τῆς Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν καί τοῦ Δήμου Γιαννιτσῶν.

Τό πρῶτο τό 1998 «Ὁ Ἀγώνας στό Βάλτο τῶν Γιαννιτσῶν», τοῦ ὁποῖου ἐξέδωσε τά πολύ ἐνδιαφέροντα καί συγκλονιστικά πρακτικά.

Τό δεύτερο τό 2002 «90 χρόνια ἀπό τοῦς Βαλκανικούς πολέμους 1912-1913 - Μάχη Γιαννιτσῶν», τοῦ ὁποῖου τήν ἐκδοση τῶν πρακτικῶν δέν ἐπρόλαβε νά κάμει. Μετά σύντομο ἀσθένεια ἐφυγε γιά τήν αἰώνια πατρίδα στίς 28 Ὀκτωβρίου 2003.

Ἐδόθη ἐδῶ μικρῆ σκιαγραφία ἑνός ἀνδρός μεγάλου ἀναστήματος, ἐπιστημονικοῦ, ἱστορικοῦ, πατριωτικοῦ, κοινωνικοῦ, ἠθικοῦ, μέ πολύπλευρο δράση καί ζωντανή παρουσία, πού ἀφησε ἀνεξίτηλα τά ἴχνη του. Τά ἔργα του πού ἐπλούτησαν τή Μακεδονική Ἱστοριογραφία θά μείνουν πολύτιμος κληρονομία γιά τόν τόπο μας.

Ἀφήνει ἐκλεκτή οἰκογένεια τήν ἀγαπημένη του σύζυγο Πόπη (Πηνελόπη Στουγιαννάκη), συνάδελφο ἱατρό, καί τίς δύο θυγατέρες του, τήν Ἑλένη, ἱατρό-ὀγκολόγο, καί τήν Ἰωάννα, οἰκονομολόγο.

Ἀθήνα, 5 Φεβρουαρίου 2004

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΔΑΪΚΟΣ